

Μητροπολίτης Ιλαρίωνας: Όλη η ζωή του ανθρώπου είναι σχολείο

Της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε στον Ιερό Ναό Πάντων Θλιβομένων η Χαρά την εορτή της Συνάξεως των εν πόλει της Μόσχας διαλαμψάντων Αγίων, τη 1η Σεπτεμβρίου 2013, ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας.

Μετά το κοινωνικό ο Ηγούμενος Φιλάρτος Ταμπόφσκι, εφημέριος του λαού, ανέγνωσε Μήνυμα του Πατριάρχου Μόσχας και Πασών των Ρωσίων Κυρίλλου, διά του οποίου κηρύσσει την έρανο αγάπης υπέρ των θυμάτων των πλημμυρών του 2013.

Ληξάσης της Θείας Λειτουργίας ο Μητροπολίτης Ιλαρίωνας τέλεσε δοξολογία επί τη ενάρξει του νέου ακαδημαϊκού έτους και ράντισε με το αγίασμα το εκκλησίασμα.

Εν συνεχεία κήρυξε το θείο λόγο, όπου μεταξύ άλλων τόνισε:

«Όταν αρχίζει το νέο ακαδημαϊκό έτος σύντομα αρχίζει και το νέο λειτουργικό έτος, διότι τόσο το ακαδημαϊκό, όσο και το λειτουργικό αρχίζουν κατα δυο τον Σεπτέμβριο. Δεν είναι τυχαίο αυτό, διότι το καλοκαίρι έχουμε ανάπαυση, ενδυναμώνεθα και με την έλευση του φθινοπώρου ετομαζόμεθα διά να αποκτήσουμε νέες γνώσεις, να μάθουμε κάτι νέο.

Και αυτό δεν αφορά μόνο στα παιδιά. Στις σπουδές τους τα παιδιά ακολουθούν ωρολόγιο πρόγραμμα, εκ του οποίου το παιδί εκ προτέρων μαθαίνει τι τον αναμένει. Όμως και ένας μεγάλος πρέπει να συνεχίζει τις σπουδές του. Δεν είναι σωστό να πιστεύουμε ότι με τη λήξη του σχολείου ή του Πανεπιστημίου, με την αναγόμευσή μας στο διδάκτορα τελειώνουν οι σπουδές μας.

Όλη η ζωή του ανθρώπου είναι σχολείο. Και κάθε νέο έτος, τόσο το λειτουργικό, όσο και το ακαδημαϊκό, αποτελεί δι'εμάς νέο σταθμό, ανάβαση σε ένα νέο βαθμό της θεογνωσίας, διότι το πλέον σπουδαιότερο, από εκείνα, τα οποία μπορούμε να μάθουμε στη ζωή μας είναι ο Θεός, ο Οποίος είναι παρών ανάμεσά μας και ενεργεί μέσα μας, και μας αγαπά. Εάν προοδεύσουμε στη θεογνωσία, τότε θα προκόψουμε και σε λοιπές επιστήμες.

Όλη η ζωή του ανθρώπου είναι σχολείο, και οποίας ηλικίας και φθάνουμε, πρέπει να συνεχίζουμε τις σπουδές μας...

Πρέπει, βεβαίως, όλοι εμείς να είμαστε σαν τα παιδιά με την έννοια ότι η διάνοια και η καρδιά μας να μην είναι θολωμένες από αμαρτίες, αμαρτωλές συνήθειες και ροπές. Διότι εάν ένα παιδί είναι άτακτο, μπορεί να διορθωθεί με την πάροδο του χρόνου.

Ενώ ένας μεγάλος πολύ συχνά είναι βαθιά ριζωμένες οι συνήθειές του και τότε κάθε ημέρα, κάθε μήνα και κάθε χρόνο όλο και περισσότερα δυσκολεύεται να τις ξεμάθει.

Δεν είναι τυχαίο ότι η Εκκλησία οικοδόμησε τη λειτουργική της ζωή έτσι, ώστε όλα τρώπον τινά επαναλαμβάνονται κάθε χρόνο. Αρχίζουμε από φθινοπωρινές εορτές του Γενεθλίου της Θεοτόκου, της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Συνεχίζουμε με τις χειμερινές εορτές των Χριστουγέννων, των Θεοφανίων, της Υπαπαντής του Κυρίου. Ακολουθεί το έαρ της ψυχής η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, η Μεγάλη Εβδομάδα και το Άγιον Πάσχα. Έπονται η Πεντηκοστή και η εορτή του Αγίου Πνεύματος. Συνεχίζουμε με το θερινό λειτουργικό κύκλο του οποίου το επιστέγασμα είναι η μεγάλη εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Και μετά όλα αρχίζουν από την αρχή.

Η Εκκλησία δι'εμάς είναι πηγή χαρας και κάθε εκκλησιαστική εορτή μας φέρνει μια νέα χαρά. Ίσως περί αυτού μιλάει ο Κύριος, υπενθυμίζοντας ότι πρέπει να είμαστε σαν τα παιδιά. Τα παιδιά, κατά κανόνα, ξέρον να χαίρονται, όταν ακόμα δεν υπάρχουν αφορμές. Ξέρον να χαίρονται δια πολύ απλά πράγματα, τα οποία οι μεγάλοι δεν τα προσέχουν κιόλας.

«Ας προσευχηθούμε διά τα παιδιά μας, να τα διαπαιδαγωγούμε στην Ορθόδοξη μας πίστη, να παρακαλέσουμε τον Κύριο να τους συνετίσει, χαρίζοντας το πνεύμα σοφίας, του φόβου Θεού, της ευλαβείας, να μην χαάσει το σχολείο τα παιδιά μας.

Να παρακαλέσουμε και εμείς, μεγάλοι, να βλέπουμε τη ζωή μας ως σχολείο, διά να μαθαίνουμε κάθε φορά κάτι καινούργιο διά το Θεό και τη ζωή μας μέσω των ιερών ακολουθιών, των εκκλησιαστικών εορτών, της πραγματικότητας στην οποία μας μπει η Εκκλησία μέσω των Ιερών της Μυστηρίων. Αμήν».